

ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

Εἰς τὴν κ. Βιογινίαν Μπενάκη

ΝΥΚΤΑ, ἀστροφεγγιά, ἡσυχία !...

Τίποτε δὲν κινεῖται.

Μόνον ἀπὸ τοὺς σκοτισμένους πρόποδας τοῦ Ἀράπη, ἔρχονται οἱ χίλιοι περιεργοὶ θόρυβοι τῆς νυκτός, ἡ μυστηριώδης ζωὴ, ποῦ ἀρχίζει τὴν ζωὴν τῆς θταν γύρω κάτω ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας καὶ ἀπλωθῆ εἰς τὴν φύσιν τὸ σκέπασμα τῆς σκιάς.

Τί νὰ εἶνε οἱ θόρυβοι αὐτοὶ ;...

Πτερυγίσματα ἐντέμων, ἔλυτρα τριβόμενα κάτω ἀπὸ ξηρὰ στελέχη χόρτων, θυραυλήματα γρύλλων, περάσματα νυκτερίδων καὶ εἰς ἔλα αὐτὰ ὡσάν νὰ εἶδῃ τὸν τόνον, τὸ θλιμμένον παράπονον τοῦ γκιώνη, ἐρημιόλλων καὶ μακρυόν.

Τί νὰ λέγῃ ἄρα γε ἡ φωνὴ τοῦ γκιώνη ;...

Νὰ εἶνε ἔρωσ ἢ παράπονον ;...

Νύκτα, ἀστροφεγγιά, ἡσυχία.

Λάμπουν ἐπάνω εἰς τὸν σκοτεινογάλανον θόλον τὰ μεγάλα σχήματα τῶν ἀστερισμῶν, ἄστρα παντοῦ ἀνοιγοκλείνουν τὰ χρυσὰ των βλέφαρα καὶ ὁ Γαλαξίας κυλᾷ εἰς τὰ βᾶθη τὰ μαργαροσκόνιστα κύματά του.

Γύρω ἀπλώνεται τὸ γαληνιαῖον πανόραμα τοῦ στενοῦ τῆς Σαλαμίνας.

Τὰ σκοτεινὰ βουνά, ὁ ἀκίνητος κόλπος, ἔλα βυθισμένα εἰς τὸν ὕπνον καὶ τὴν ἀνάπαυσιν.

Ἵπνος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Θανάτου.

Καὶ μόνον ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ ἄκρον τῆς Ψυτταλλείας ἓνα γλυκύτατον φῶς φάρου τρεμολάμπει μέσα εἰς τὸ σάβδανον τοῦ σκότους, σιγὰ σιγὰ μεγαλώνει, περνᾷ εἰς τὴν λάμπην τ' ἄστρα καὶ ἔπειτα πάλιν ἐλαττώνεται καὶ ξεψυχᾷ.

Εἶνε ὁ φῶρος τῆς Ψυτταλλείας !

Ὅπισω ὅμως ἀπὸ τὸν Αἰγάλεω ἄλλο θαμβὸν ἀνταύγασμα ἀναβαίνει ἐπάνω εἰς τὸν σκοτεινὸν αἰθέρα.

Εἶνε τὰ ἤλεκτρικὰ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐκεῖ ἡ ζωὴ ὀργᾷ ἀκόμη, βρυάζει, χύνεται εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὰς πλατείας. Τράμ, ἀμάξια, φουτικοπῶλαι, ἀνθοπῶλαι, ἔλυν τὸ πλῆθος τῶν μικρο-ἐπαγγελματιῶν τῆς νυκτός, σκορπίζον τὴν ζωὴν των κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ἤλεκτρικῶν.

Ἐδῶ τίποτε !...

Ἡσυχία, ἀστροφεγγιά, νέκρα...

Μόνον ἡ φωνὴ τοῦ γκιώνη ἐξακολουθεῖ ἀκόμη τὸν πένθιμον ἦχον τῆς καὶ ὁ φῶρος τῆς Ψυτταλλείας στέλλει ἀπὸ μακρὰν τὴν περαστικὴν ἀναλαμπὴν του.

Καὶ ἐνσαρκιώνομαι καὶ ἐγὼ χωρὶς νὰ θέλω ἔλῃν αὐτὴν τὴν μεγαλοπρέπειαν κυττάζω ἔμπρὸς τὸ φῶς τοῦ φάρου καὶ συλλογίζομαι !

Κακόμοιρο διαδατικὸ φῶς ! Πῶς μοιάζει μὲ τὴν μοῖραν τῶν ἀνθρώπων !...

Ἦταν, ἔλαμψε, ἔσβυσε...

Αὐτὸ ἦταν ἔλῃν !...

Ἐπειτα ;... Τίποτε...

Ἄλλος... Ἄλλοι... Ἄλλοι πολλοὶ !...

Ὅμως ὄχι ! δὲν εἶνε μόνον ἡ φωνὴ τοῦ γκιώνη, δὲν εἶναι οἱ μυστικοὶ θόρυβοι τῆς νυκτός, ποῦ φθάνουν γύρω.

Δίπλα ἀπὸ τὸ φωτισμένον παράθυρον, ἓνας ρόγχος φθάνει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὡσάν τόνος ἀγωνίας εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς φύσεως, τὴν γαλήνην τῆς θαλάσσης, τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν οὐρανῶν.

Ὅπισω ἀπὸ τὸ παράθυρον αὐτὸ κάποιον ναυτόπουλο πεθαίνει...

Εἶνε ψυχομάχημα !

Ἡμέρας τώρα ἐπάλασε τὸ σῶμα μὲ τὸν θάνατον καὶ τέλος ὁ θάνατος ἐνίκησε.

Μέσα εἰς τὴν θερμὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ δωματίου, μία πτωχὴ ψυχούλα παραδέρνει νὰ κόψῃ τοὺς δεσμοὺς τοῦ τὴν συνδέουν μὲ τὸ σῶμα τῆς.

Ὁ ρόγχος ἐξακολουθεῖ βαρὺς, βραγχνός, ἀγωνιώδης χύνεται ὡσάν πνοὴ φρίκης εἰς τὴν γαλήνην τῆς νυκτός.

Κι' ἐγὼ κυττάζω τὸν οὐρανόν, τὰ ἄστρα, τὸν φάρον καὶ συλλογίζομαι...

Ἦταν... Ἐλαμψε... Ἐσβυσε !

Ἐξαφνα ὁ ρόγχος ἔπαυσε !

Σκιαὶ ἐπέρασαν βιαστικαὶ ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ μία φωνὴ γυναικὸς ἔσχιση ὡσάν σπαθοκόπημα τὴν νύκτα... Ἡ φωνὴ τοῦ γκιώνη ἀπῆντησεν ἀπὸ τὰς ὑπαιρείας τοῦ Ἀράπη !

Φτωχὴ ψυχούλα σὸ καλὸ !

Ναύσταθμος

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

